

Paradīze zalkšu purvā

Ar kūpošas kafijas tasi rokā Ieva izgāja uz terases. Agrā Saulgriežu rīta spožā saule apspīdēja katru zemes graudiņu, milzīgajā upeņu krūmā vasaras iekrāsotās ogas sulīgi brieda, bet gaisā jau bija dzirdama bišu dziesma. Pārdesmit metrus tālāk Haralds rūpīgi pētīja stropus. Šodien vairākās saimēs vajadzētu dzimt jaunajām bišu mammām. Siltais pavasaris bija palīdzējis tuvoties sapnim, un šobrīd jau astoņi krāsaini bišu stropi aizņēma sev paredzēto vietu žogmalē. Ieva apsēdās pītā krēslā, dziļi ieelpoja, pacēla acis pret milzīgo koku galotnēm un sajuta spēcīgas un siltas enerģijas mākonī. Laime, mīlestība, brīvība. Silti, maigi un bez liekiem vārdiem. Atkal jau pārlietu lielā emocionalitāte pildīja Ievas acis ar asarām. Piepildītas dzīves asarām.

Toreiz, pirms astoņiem gadiem, pēc rudenīgas pastaigas pa senajiem kuršu un lībiešu ciemiem, Haralds atveda viņu uz šo vēstures vējiem piesātināto pilsētu. Vānta, Windau, Windo, Ventspils. Atpūtas nedēļa paskrēja, baudot pilsētas krāsainību un peldes vēsajos septembra jūras viļņos. Ieva priecājās par pilsētā sastaptām graciozām stirnām, bet Haralds ķērās pie slavenā mazbānīša Ventspils - Mazirbe pieturvietu izpētes. Tā viņi nonāca Ventspilij tuvā ciemā, kur bija gan labi uzturētas un atjaunotas seno laiku gulbūves, gan moderni mazdārziņi, gan daudz pieredzējušas padomju laika mītnes, taču abus piedzīvojumu meklētājus uzrunāja kāds aizaudzis zemes gabals. Bija skaidrs, ka šai vietai nekad īsta saimnieka nav bijis. Starp kopā saaugušiem un izkropļotiem pīlādžiem un alkšņiem spraucās ārā sarūsējuši metāla gabali, zemē bija sadzītas stikla pudeļu un logu lauskas, bet kājas grima mežacūku uzraktajos mitras zemes vaļņos. Haralds aizrautīgi stāstīja par priežu meža dziedinošo gaisu, jūras tuvumu un katra latvieša ģenētiskajā kodā ierakstīto nepieciešamību sakopt aizmirstu zemes stūrīti un dot tam iespēju atkal elpot. Tajā brīdī Ieva sajuta mājīgu siltumu. No dabas, no zemes, no debesīm. No cilvēka, kurš vīrišķīgi apņēmis viņas plecu, piedāvā sākt kopīgu dzīvi tālu no dzimtās vietas. Tālumā dzirdama jūras šalkoņa, rudenīgais viršu mežs smaržo pēc sēnēm, bet visapkārt burvīgs klusums. Iespēja sadzirdēt klusuma dziļumu ir dabas dāvana, jo tikai klusumā varam pieskarties savai dvēselei. Pasaule baidās klusuma, jo baidās sastapties ar patiesību. Ieva nebaidījās patiesības. Dabisko sajūtu kokteiļa iespaidā viņa zināja, ka kopā ar Haraldu grib radīt sev šo īpašo vietu.

Atmiņas par pirmo dienu ciemā joprojām raisa smaidu Ievas sejā. Uzcēlis jauno pagaidu mājvietu – lielu armijas telti, Haralds darbīgi ķērās pie krūmu ciršanas, bet Ieva dziļi ieelpoja jūras smaržu un devās meklēt līdzīgu paņemto kafijas termosu, taču pusceļā sastinga. Termoss joprojām bija uz zemes, bet ap to, vairākas reizes aptinies, saulē sildījās milzīgs zalktis. Tiešām

milzīgs! It kā sajutis šausmas Ievas acīs, zalktis lēni un cienīgi aizslidēja uz meža pusi. Haralds smējās un atgādināja senu japāņu parunu: “Ja gribi padzīt čūskas, izcērt krūmus.” Ieva nebaidījās no čūskām un neuzskatīja tās par briesmu un vilšanās vēstniecēm, taču kā pirmo ciemiņu savās mājās bija cerējusi satikt kādu meža ezi, vāveri vai lapsu.

“Dabā plānošana nav iespējama. Čūskas šajā vietā ir dzīvojušas simtiem gadu, bet mēs ierodamies un traucējam viņu labsajūtu. Visu iztīrīsim, zeme nebūs tik mitra un gan jau viņas naski dosies meklēt piemērotāku mājvietu,” Rihards mierināja. Likās, ka zalkšu te ir simtiem. Pelēcīgi, zilganmelni un tumši melni, gan ap pusmetru gari zalkšu pusaudži, gan īstas dzimtas ciltsmātes.

Laiks gāja, bet Ieva un Haralds tīrīja, zāģēja, šķiroja, dedzināja, uzraka un pārraka. Viņi priecājās par kopīgi paveikto un viens otru atbalstīja brīžos, kad spēku rezerves kļuva niecīgas un gribējās atgriezties galavaspilsētas dzīvoklī, kur smaržoja putojoša vanna, varēja laiski gulšņāt mīkstajā dīvānā, skatīties franču filmas un ēst piegādātos suši. Nē, viņi neatgriezīsies. Lēmumu par šīs vietas atdzimšanu pieņēma divi pieauguši un nopietni cilvēki, katrs ar savu unikālu dzīves pieredzi un pagātņi. Vakaros viņi devās garās pastaigās gar jūru, gulēja smiltīs, skaitīja zvaigznes un stāstīja vienas otram pasaku par diviem vecīšiem, kuri pēc daudziem gadiem naski darbosies savā saimniecībā, audzēs tomātus un ik pa laikam kašķēsies par atmiņām no tiem laikiem, kad pirmo reizi kopīgi iedūra lāpstu mitrajā zemē.

Pamazām zalkši kļuva par retiem viesiem, acīmredzot bija atraduši sev ērtu mājvietu citur. Zeme atkal elpoja, un pa šo dzīvo zemi viņi staigāja basām kājām. Nebija vairs ne gružu kaudzes, ne zalkšu midzeņa. Nereti Haralds aicināja Ievu braucienā ar Ventspils mazbānīti, atgādinot, ka tieši šī krāsainā tvaika lokomotīve ir pelnījusi pateicības pilnus vārdus par viņu jauno, mierpilno dzīvi.

Kavējoties atmiņās un vērojot Haraldu pie bišu stropiem, Ieva smaidīja. Telts vietā jau sen ir uzcelta mājiņa ar plašu terasi, bet dārzā ik pavasari tiek stādīti jauni koki un krūmi. Pat vīnogas, spītējot nepiemērotajam piejūras klimatam, lutina saimniekus ar sulīgām ogām. Ieva iemīlēja pilsētu, kas viņai lika sajusties dzīvai. Ieva iemīlēja cilvēku, kurš viņai lūdza sajusties dzīvai. Te, vietā ar zilām debesīm un stipru jūras vēju, ir Ievas un Haralds pašu rokām izveidotā paradīze – brīnišķīgs labsajūtas dārzs enerģijai un priekam.